

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ δρ. 8.— Ἐτησίᾳ φρ. 10,—
Ἐξάμηνος » 4,50 Ἐξάμηνος » 5,50
Τρίμηνος » 2,50 Τρίμηνος » 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

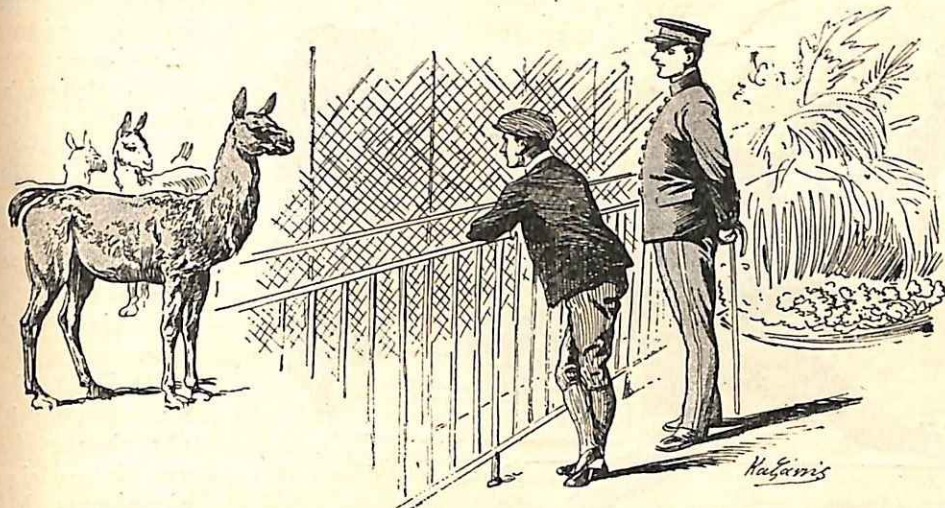
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Μαρτίου 1915

Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 14

«Ὁ Ραούλ διεσκέδασε πολὺ εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κήπον...» (Σελ. 111, στ. α'.)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑταιρείας, ὁ ὁποῖος συνώδεε τοὺς μετανάστες ἀπὸ τὴν Μασσαλίαν, ἐνεφανίσθη τέλος, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕνα συμπαθητικὸν νέον μετὰ τὴν ἰδίαν κυανὴν στολήν.

— Κύριε πράκτορ, εἶπε γαλλιστὶ εἰς αὐτὸν τὸν ὑπάλληλον, ἰδοὺ τὸ παιδί, διὰ τὸ ὁποῖον σὰς ὠμίλησα.

— Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ νέος μετὰ προθυμίαν. Ἐγὼ θὰ φροντίσω.

Καὶ προχωρήσας πρὸς τὸν Ραούλ, ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ τῷ εἶπεν εἰς τόνον γλυκύν:

— Μικρέ μου φίλε, θὰ ἔλθῃς μαζί μου εἰς τὸ ξενοδοχεῖο. Μὴ φοβάσαι τίποτα! Σοὺ ὑπόσχομαι, ὅτι θὰ σὲ περιποιηθοῦν καὶ θὰ μείνῃς πολὺ εὐχαριστημένος. Πρέπει ὅμως νὰ εἶσαι καλὸς καὶ φίλεργος.

— Ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ ἐργασθῶ, ἀπεκρίθη ὁ Ραούλ, καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς ἀκολουθήσω, ἀφοῦ θὰ με βοηθήσετε νὰ εὕρω ἐργασίαν καὶ νὰ κερδίσω τὸ ψωμί μου.

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἴμεθα ἐδῶ! ἀ-

πεκρίθη ὁ κοντὸς μελαγχροινὸς νέος, μειδιῶν πάντοτε.

Τὸ μειδιάματό του ὅμως ἐγένετο ἐπὶ τέλους ὀχληρὸν, διότι ἐφαίνετο μειδιάμα κατὰ παραγγελίαν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔλειπε κάπως ἡ εὐλικρίνεια.

Ὁ πλοίαρχος, μετὰ ὅλας τὰς φροντίδας καὶ τὰς ἀσχολίας τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἤρεε καιρὸν νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ ποχαιρετήσῃ θερμῶς τὸν μικρὸν τοῦ ἐπιβάτην. Μαζί του παρουσιάσθη καὶ ἕνας ναύτης, κρατῶν ἕνα μπαούλο καὶ δύο βαλίτσας, τὰς ὁποίας ὁ Ραούλ ἀνεγνώρισεν ἀμέσως.

— Αὐτὰ εἶνε τὰ πράγματα τοῦ ἀποθανόντος Τορπέν, εἶπεν εἰς τὸν ἀργεντινὸν ὑπάλληλον. Ἐὰν δὲν ζητήθοῦν ἀπὸ τὴν οἰκογενεῖάν του, θὰ τὰ κληρονομήσῃ ὁ Ραούλ.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ πράκτωρ. Καὶ τώρα, μικρέ μου φίλε, ἔλα μαζί μου.

Ὁ Ραούλ, ἀφοῦ ἔσφιξεν ἀκόμῃ μίαν φοράν τὸ χεῖρι τοῦ πλοίαρχου, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν «Πόμπαν», ἀκολουθῶν τὸν ὁδηγόν του.

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Μεταναστῶν.

Μόλις ἐπέρασε τὴν γέφυραν, εὐρέ-

θη ἐπὶ τῆς προκυμιάς ἐν τῷ μέσῳ πάλιν μεταναστῶν.

Ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τεσσάρων-πέντε πρακτόρων, ὁμοίων μ' ἐκεῖνον ποῦ συνώδεε τὸν Ραούλ, ὁ ὁμιλος διετυθύνθη περὶ πρὸς ἐν μεγάλον κτίριον, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐδείχναν μετὰ τὸ χεῖρι, ἐγειρόμενον εἰς ἀπόστασιν πεντακοσίων μίλις μέτρων ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἀπεδιβάσθησαν.

Αἱ ἀποσκευαὶ ἠκολούθουν φορτωμέναι εἰς κάρρα.

Πολλοὶ μετανάστες, μὴ ἔχοντες ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς ὑπάλληλους τῆς Ἑταιρείας, δὲν ἠθέλησαν νὰ φύσιν τὰς βαλίτσας των ἢ τοὺς σάκκους των καὶ ἐβάδιζαν ἐπιπόνως, σηκώνοντες αὐτοὺς εἰς τὴν ράχιν. Ἐξ ἄλλου ἐπεβράδυναν τὴν πορείαν τοῦ ὁμίλου καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα αἱ γυναῖκες ἔσυραν κατόπιν των.

Οἱ πράκτορες, διεσπαρμένοι ἐν τῷ μέσῳ τῶν μεταναστῶν, τοὺς ἐνεθάρρυναν εἰς διαφόρους γλώσσας, διότι καθεὶς εἶχεν ἀναλάβῃ ἀπὸ μίαν ἐθνικότητα. Οὕτως ἄλλοι ὠμίλουν ἰταλικά,

«Οἱ φύλακες τὸν ἐσταμάτησαν...»
(Σελ. 111, στ. β'.)

Άλλοι γαλλικά, και άλλοι ρωσικά ή τουρκικά.

Έφθασαν ούτω πρό του μεγάλου εκείνου λευκού κτιρίου, επί του οποίου ανεγινώσκeto η ισπανική επιγραφή: HOTEL DE LOS EMIGRANTES.

Οί επιβάται της «Πάμπας» οδηγήθησαν εις μίαν μεγάλην αυλήν με ισχυρά δένδρα, όπου τους άφισαν μίαν στιγμήν οί πράκτορες, διά να υπάγουν εις τὰ γραφεία και να πάρουν τους καταλόγους. Άλλοι μετανάστai, άφικθέντες δι' άλλων άτυποπλοίων, έπερίμεναν έπίσης: και όλοι αύτοί ένκυττάζοντο με περιέργειαν, δυσπιστίαν και άνησυχίαν.

Ο Ραούλ δέν είχεν άφίσση καθόλου τόν οδηγόν του, ό όποιος ώνομάζετο σενιόρ Λοπέξ. Μετ' όλίγον οί πράκτορες έπέστρεψαν με τους καταλόγους και ήρχισαν να τους φωνάζουν. Έπὶ μίαν σχεδόν ώραν άντηρχούσαν τὰ παραδοξότερα όνόματα, ισπανικά εις έξ, ιταλικά εις ί, ρωσικά εις ω φ και τουρκικά εις ί ν. Όταν ήκούσθη τὸ όνομα του Τορπέν, κάποιος άπεκρίθη σιγά: — Μο υ έ ρ τ ο ά μ π ό ρ ν ο , (άπέθανεν εις τὸ πλοίον).

Κατόπιν έφώναζαν τόν Ραούλ Δελακούρ. — Παρών! άπεκρίθη ό μικρός.

Άμέσως ό οδηγός τόν επήρεν από τὸ χέρι και τόν εισηγάγην εις τὸ ξενοδοχείον. Διασχίσαντες έν άπέραντον ύαλοσκεπές χώ λ λ , του οποίου οί τοίχοι ήσαν σκεπασμένοι με είδοποιήσεις, σχέδια, γεωγραφικούς χάρτας, όνόματα άποικιστών κλπ., έφθασαν εις τὸ είδικόν κτίριον, όπου ήσαν τὰ λουτρά. Έκει ό οδηγός είπεν εις τόν Ραούλ με τὸ αϊώνιον μειδιάματά του: — Τώρα, μικρέ μου, θά κάμης τὸ λουτρό σου και ύστερα θά σε οδηγήσουν στήν τραπέζαριά να φάς.

— Μά έγώ έκαμα λουτρό σήμερα τὸ πρωτὶ εὐτό άτυποπλοίο! διεμαρτυρήθη ό Ραούλ.

— Δέν πειράζει, άπεκρίθη ό σενιόρ Λοπέξ. Έτσι είνε ό κανονισμός.

Ο Ραούλ υπέκυψε, χωρίς να είπη τίποτε άλλο, έκαμε πάλιν τὸ λουτρόν του (*) και άλλαξε άσπρόρουχα. Κατόπιν έξήλθεν εις τόν προθάλαμον, όπου

που ανά δύο ή ανά τρεις έφθαναν και άλλοι μετανάστai, ύποβληθέντες έπίσης εις τήν διατύπωση του λουτρού.

Ίατροί, γνωρίζοντες από τὰς λευκάς των βλούζας, επηγαίνοηρχοντο άνάμεσα εις τὸ πλῆθος και έξήταζαν τους έχοντας άνάγκην, προπάντων τὰ παιδιά, που είχαν ύποφέρη εὐ τὸ ταξίδι.

Ο Ραούλ, άπαλλαγθείς πρόσ στιγμήν τῆς όγληθρας κηδεμονίας του φίλου του Λοπέξ, περιεφέρετο μόνος εις τὸ άπέραντον εκείνο ξενοδοχείον, εδίδασκε τὰς τοιχοκολλημένας είδοποιήσεις κ' έβλεπε με χαράν ποῦ, ότι παντού, εις τήν Κορδόβαν, εις τὸ Σακό, εις τήν

ση, όταν είδε τόν Λοπέξ να τῷ κάμνι νεύματα. Έπλησίασε κ' εκάθησεν εις μίαν θέσιν, ποῦ του είχε φυλάξη ό οδηγός.

Έφαγε με όρεξιν (**) και άμέσως έσηκώθη ζαλισμένος από τὸν φοβερόν θόρυβον, τὸν όποιον έκαμναν οί γευματίζοντες μετανάστai. Έξήλθεν εις τήν αυλήν και πρό τῆς θύρας του ξενοδοχείου είδε σταθμεύοντα πέντε-έξ αὐτοκίνητα.

Ποῖν έρωτήσῃ, ό Λοπέξ, ό όποιος έβρέθη πάλιν πλησίον του, τῷ έξήγησεν.

— Είνε γιὰ τὸν περίπατο τῶν μεταναστῶν. Όλα δικά μας!

— Άλήθεια; έξεπλάγη ό Ραούλ θά πάμε τώρα με αὐτοκίνητο;

— Βεβαίωτατα! άπεκρίθη ό οδηγός: μπουεις να μπῆς εῖς όποιο θέλεις και να διαλέξης τὴ θέσιν πρὶν έλθουν οί άλλοι. Να καθήσης σε άκρη, γιὰ να βλέπης καλλίτερα.

Ο Ραούλ έσπευσε να έπωσεληθῇ τῆς πληροφορίας, και άνέβη εις έν αὐτοκίνητον. Μόλις έξησφάλισε τήν θέσιν του, τὸ πλῆθος τῶν μεταναστῶν έκαμιν έφοδον. Εις όλίγα λεπτά και τὰ πέντε άμάξια έγέμισαν ποῦ να μη γωρῇ πλέον αὐτὲς βελόναι. Και έδέχθη να έπέμβουν οί πράκτορες, διά ναπομακρύνουν όσους δέν έπρόφθασαν να εύρουν θέσιν.

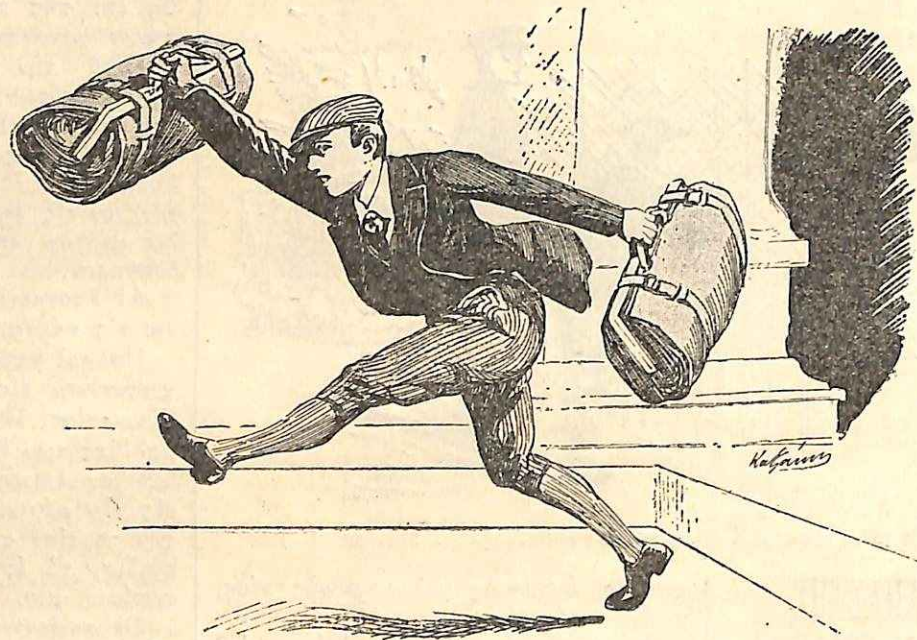
Τὰ κατάφορτα αὐτοκίνητα έξεκίνησαν ύπὸ τὰς φωνάς και τὰ άπματα τῶν δυστυχῶν εκείνων, οί όποιοι έχαιροντο σάν παιδιά, ποῦ επήγγαιναν (αὐτοκινήτιστα) δαπάναις τῆς Έταιρείας.

Ο σενιόρ Λοπέξ άνεργιχήθη εις τὸ εδώλιον του σωσέρ, πλησίον του Ραούλ, διά να τῷ εξηγή τὰ περίεργα ποῦ θά έδελαν.

Έξήλθεν από τὸν λιμένα, διέσχισαν τήν συνοικίαν Παζέο ντε Τζούλι, έσταμάτησαν όλίγον πρό τῶν ποταμείων, όπου ενίησαν τήν προσοχήν τῶν μεταναστῶν αἱ περίφημοι άργεντιναί δερμάτινα ζῶναι με τὰ πολλαπλά θιλάκια και με τὰς θήκας διά τὸ ρεβόλβερ και τὸ μαχαίρι. — Εισήλθον εις τήν κεντρικὴν ὁδὸν Ρεκονκίστα,

Ο Ραούλ δέν ήξευρε ποῦ να καθή-

(**) Ίδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 102

«Ο Ραούλ ήτο ελεύθερος!»

Παταγονίαν, έζητούσαν άποίκους.

«Καλά έκαμα, έσκέρθη, ποῦ δέν άκουσα εκείνους ποῦ ήθελαν να με γυρίσουν εὐτή Γαλλία. Ο καϋμένος ό Τορπέν είχε δίκην. Μπορεῖ να ζήση εδῶ κ' έναι παιδί σάν έμέ. Άλλως τε ό κ. Λοπέξ μ' έβεβαίωσεν, ότι έντὸς πέντε ήμερῶν, θά με στείλουν σε καμμιά άποικία».

Τήν στιγμήν εκείνην άντήχησεν ένα κουνούρι και ό Ραούλ είδε τους μετανοήστας διευθυνόμενους πρόσ τὰς μεγάλας αἰθούσας, αἱ όποιαι είγουν θύρας επί του κήπου και μέσα τραπέζας στρωμένας. Όλοι έφαινοντο εύχαριστημένοι, άνάχωσονται από τὸ λουτρόν, γευσάτοι όρεξιν. Μετ' όλίγον όλοι αἱ θέσεις τῶν εστιατορίων κατελήφθησαν και λευκοφόροι υπηρέται ήρχισαν να σεοβίσουν εις πελωρίας σουπιέρας και άπλάδας τὸ έθνικὸν φαγητόν που σέ ρ ο , τὸ όποιον δέν είνε παρά κρέας βραστὸ με άφθονα χόρτα.

όπου τὰ καταστήματα τῶν διαφόρων Τραπεζῶν, ισπανικῆς, γαλλικῆς, ιταλικῆς, γερμανικῆς, έπέρασαν τήν ὁδὸν Φλορίντα, όπου είδαν τὰ πολυτελέστερα μαγαζιά, από εκεί διέσχισαν τὰς μεγάλας άρτηρίας Σάντα-Φε και Καλλάο, και έφθασαν τέλος εις τὸν Ζωολογικὸν Κήπον, κάτω, εις τήν πλατείαν τῆς Ιταλίας.

Οί μετανάστai έλαβαν τήν άδειαν να επισκεφθουν τὸν Κήπον και να γνωρίσουν τὰ ζῶα του τόπου: τὰς στρουθοκαμήλους, τους γουανάκους και τους πο ύ μ ο υ ς , είδος μικρῶν λεόντων εκφυλισμένων και σχεδόν ήμέρων, ποῦ άφθονούν εις τὰ δάση του Σακό.

Ο Ραούλ, ύπὸ τήν οδηγίαν πάντοτε του Λοπέξ, διεσκέδασε πολὺ εις τὸν Ζωολογικὸν Κήπον, ό όποιος μετὰ του Βοτανικοῦ άποτελεῖ τὸ τερπνότερον μέρος τῆς άργεντινῆς πρωτεύουσας. Κατόπιν άνέβησαν πάλιν εις τ' αὐτοκίνητα και διέσχισαν τὸ άριστοκρατικὸν Παλέρμo , τήν ὡραν ακριβῶς ποῦ ενίητο ό τακτικὸς περίπατος, τὸ περίεργον κ ό ρ σ ο τῶν πλουσίων κατοίκων του Βουένος-Άϊρες. Δέν έδωλες παρά άμάξια με κυρίας ενδεδυμένας πολυτελέστατα ως διά χορόν.

Ηρχισαν πλέον νάναπτωνται τὰ φανάρια, όταν ταυτοκίνητα τῶν μεταναστῶν επέστρεψαν διά τῆς λεωφόρου Άλβαέρ.

Όλοι εκείνοι οί πτωχοί άνθρωποι έφαινοντο καταγοητευμένοι από τὸν ὡραίον περίπατον. Είγουν ιδῆ τόσα πράγματα, τόσα πλούτη, τόσην μεγαλοπρέπειαν! Τήν πρώτην ήμέραν τῆς άφίξεώς των εις τήν Άργεντινήν, είγουν σὺτω μίαν εύχάριστον και αλησμόνητον έντύπωσιν, κἄτι ποῦ ένδυνάμωνε τὸ θάρρος των και τὸν πόθον να έργασθουν, διά να πλουτήσουν. Και αὐτὸς βέβαια ήτο ό σκοπὸς τῆς Έταιρείας, ή όποια κατέβαλλε τὰ έξοδα του περιπάτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ I

Ο άπαρηγόρητος σενιόρ Λοπέξ.

Από όλον εκείνο τὸ πλῆθος τῶν μεταναστῶν, ένας μόνον δέν παρεσύρθη από τὸν θαυμασμόν και διετήρησε τήν έξυδερκειάν του, ό φίλος μας Ραούλ.

Άνεγνώριζεν, ότι ή φιλοξενία και ή περιποίησις εις τὸ Ξενοδοχείον τῶν Μεταναστῶν ήτο άμεμπτος: ήσθάνετο όμως, ότι δέν ήτο ενγάρδιος, ειλικρινής. Όλοι εκείνοι οί υπάλληλοι έπεριποιούντο τους μετανάστας, διότι τοιαύτην είχον διαταγήν. Τοῖς τὸ έπέδωκεν ή Έταιρεία.

Έκτός τούτου, εις τὸ μέγα εκείνο κατάστημα του έλειπε τὸ κυριώτερον, ή ελευθερία. Τῷ έφαινετο, ότι ήτο κλεισμένος εις κανένα λυκειον. Γνωρίζομεν γὰ ότι ό φίλος μας Ραούλ ήτο καλλι-

τεχνική φύσις ανεξάρτητος, ή όποια δέν υπέφερε πολὺ τους περιορισμούς. Διά τούτο δέν τῷ ήρεσεν ή ζωή εις τὸ Ξενοδοχείον. Η διαρκὴς επίβλεψις του κ. Λοπέξ τὸν άστυνοχοῦσε και τὸ αἰώνιον μειδιάματά του τὸν παρώξυνε. Δέν έβλεπε τήν ὡραν να χωρισθῇ από εκείνους τοὺς άθρόωπους και να πετάξῃ ελευθερος με τὰ ιδία του περὰ.

«Δέν έφυγα από τὸ Σακί, έσπυλλογίζετο, γιὰ να φυλακισθῶ σε σχολείο. Ο κ. Λοπέξ θέλει να με στείλῃ σε μιά άποικία, όπου, καθὼς φαίνεται, θά με περιποιούνται καλά, αλλά όπου θά με υποχρεώσουν να έργάζωμαι από τὰς έξῃ ως τὰς ένδεκα και από τὸ μεσημέρι ως τὰς έξῃ. Θά με βάλουν, μοῦ είπε, να κάνω πηλό. Θέλουν να με κάμουν κτίστη! Καλὰ δὲ! αὐτὰ με δέν μ' έρωτήσαν κ' έμένα. Έγὼ ήλθα εὐτὴν Άμερικὴ γιὰ να ζήσω ελευθερος και να καλλιεργήκω, αν μπορέσω, τὸ τάλαντόν μου. Άν ενίη να κάμω άλλο, καλλίτερα να έμενα γραφεὺς εὐτό συμβολαιογραφεῖο του κ. Δυφούρ!».

Όταν επέστρεψεν από τὸν περίπατον και μόλις κατέβη από τὸ αὐτοκίνητον, διηυθύνθη πρόσ τήν έξοδον, με τήν άπόρασιν να υπάγῃ να περιπατήσῃ μόνος του ύπὸ τὰς άψίδας του Παζέο ντε Τζούλιο, τὸ όποιον, καθὼς είπαμεν, εύρίσκετο πλησίον του Ξενοδοχείου.

Αἱ ζῶναι, τὰ πιστόλια και τὰ μαχαίρια, ποῦ είχεν ιδῆ εκεί εις τὰ μαγαζιά, τὸν έβαλαν εις πειρασμόν. κ' επήθ μουσε τώρα να έξοδεύσῃ μέρος από τὰ τριακόσια οράγκια, ποῦ άποτελούσαν ὅλην του τήν περιουσίαν. Τὰ χρήματα αὐτὰ αἱ θείαι του τοῦ τὰ είγαν ραμμένα εις τὸ πανταλόνι του. Έσκέπτετο όμως, ότι θά ήταν πλέον άσφαλῆ, αν τὰ έβαζε μέσα εις μίαν ζώνην από τὰς θαυμασίας εκείνας ποῦ μετεχειρίζοντο όλοι οί Άοργεντινοί.

Ητομαζέτο λοιπόν να έξέλῃ από τήν καγγελόθυραν του Ξενοδοχείου, διά να παρναυατοποιήσῃ άμέσως αὐτὸ τὸ σνέδιον, όταν οί σύλκιες τὸν έσταμάτησαν νεύοντες, ότι κάποιος τὸν έφώναζε. Εστράφη και είδε τὸν άπαρηγόρητον κ. Λοπέξ, ό όποιος τὸν έκυνηγούσε.

(Επεται συνέχεια)

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

Μόνον ό έπιλογίος ήξευρε τὸ επίθετόν του. Οί άλλοι σὸ λόγῳ τὸν ήξευραν και τὸν έλεγαν Γιάννη. Όλοι τὸν έθεώρουν κουτόν, άφ' όσα όμως θά σὰς είπω, κρίνατε σείς αν ήτο κουτός ή όχι. Ο Γιάννης δέν έχαλούσε χαυῆρι κανενός. Έδέγετο διαταγὰς όνι μόνον από τους άνωτέρους του, αλλά και από τους ίσους του. Θά έδέγετο και από τους κατωτέρους του, αν είχε τοιούτους.

«Πᾶς, Γιάννη, να μοῦ πάρῃς μιὰ

πεντάρα τσιγαρέτα κ' ένα κουτί σπύρτα;» «Πᾶω».

«Πᾶς, Γιάννη, σὸ χωριὸ να γεμίσης τὸ παγοῦρι τσιπούρα;»

«Πᾶω».

Ένα μόνον ελάττωμα είχεν ό Γιάννης, έτρωγε πολὺ και όταν ή Έπιμελητεία δέν ήρχετο ενγκαίρως, υπέφερε περισσότερο όλων.

Εγίνετο ή μάχη του Λαχανά. Οί στρατιῶται, χωμένοι μέσα σὸς προχώματα, πυροβολούσαν αδιάκοπα. Έσώθησαν τὰ φυσίγρια, ποῖς θά μοιράσῃ σὸ λόγῳ άλλα; Κανείς δέν έσηκώνετο όρθιος να σπᾶσῃ τήν κάσση κα' να μοιράσῃ φυσίγρια. Μόνον ό Γιάννης, κρατώντας τήν κάσση, γύριζε από στρατιῶτῃ σε στρατιῶτῃ όρθος και μοίραζε εῖ τῆς μεγάλης φουχτῆς του φυσίγρια, σάν να ήσαν μαρίδες.

«Πᾶρτε φυσίγρια, παιδιά!» τους έφώναζε.

Ο ήλιος από πάνω έφλεγε τὰ κεφάλια, τὸ στόμα ήτον στεγνόν, ή γλῶσσα ξερή. Φωτιά από πάνω, φωτιά από εμπρός, φωτιά έστελναν οί στρατιῶται, φωτιά λάβαιναν.

«Νερό, νερό, άχ λιγάνι νερό!»

Τὸ νερό δέν ήτο μακράν. 150 βήματα πίσω ήταν μιὰ μικρὰ βρυσούλα. Ποῖς όμως να σηκωθῇ όρθιος να πάῃ να φέρῃ;

«Πᾶς, Γιάννη, να γεμίσης νερό τὸ παγοῦρι μου;»

«Πᾶω».

«Πᾶρ' και τὸ δικό μου. Γιάννη, παρ' και τὸ δικό μου».

Και στή στιγμή δέκα παγοῦρια έφύρτωσαν τὸ Γιάννη.

Πετάχτηκε σάν ελάφι από τὸ πρόχωμα και έφθασε τρεχάτος στή βρύσι, έγέμισε καλά καλά τὰ παγοῦρια και γύρισε στή θέσιν του.

Στὸ δρόμο όμως μιὰ σφαῖρα βουλγαρικῆς τὸν πέτυχε σὸ πόδι.

«Όχι! Με λάβωσαν οί άτιμοι».

Ένας νοσοκόμος έτυχε εκεί κοντά. «Πᾶμε κάτω σὸ χειρουργεῖο να σου τὲ δέσουν, πάμε γρήγορα, γιὰτί τρέχει αίμα».

«Όχι, διψοῦν τὰ παιδιά, θά τους πάω νερό».

Και ό Γιάννης, άφου ήλθε σὸ πρόχωμα και μοίρασε τὰ παγοῦρια, έγύρισε πίσω σὸ χειρουργεῖο.

Τώρα ό Γιάννης, ξεπλωμένος από κάτω σὸς έλατα, βόσκει τὰ πρόβάτὰ του.

Στὸ σπίτι του, κοντὰ σὸς εἰκόνες τῆς μάχης του Λαχανά, τῆς μάχης του Κιλίς κλπ. ποῦ άγρόρασε στήν θήνα, όταν άρέθη, είνε και ή φωτογραφία του βασιλῆα με τήν υπογραφή του από κάτω, τὸ Δίπλωμα τῆς τιμῆς και τὰ μετάλλια του Γιάννη.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια)

Καί ο κ. Βωτιέ, άφίσας πρὸς στιγμὴν τὴν λύσιν τοῦ δυσκόλου αὐτοῦ προβλήματος, ἤρχισε τὰς ἐτοιμασίας του διὰ τὸ ταξιδεῖν τοῦ κ' ἔλαβε τὰ κατάλληλα μέτρα, ὥστε νὰ μὴν αἰσθανθῇ πολὺ τὴν ἀπουσίαν του τὸ κατὰστημα.

Ἐν βράδῳ, τὴν συμφωνημένην ὥραν, ὁ καταστηματούχος ἀντάμωσε τὸν μαρκήσιον Δερινὺ εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἀγίου Λαζάρου καὶ ἀμφότεροι, ἐφοδιασθέντες μὲ εἰσιτήρια κατ' εὐθείαν διὰ τὸ Λονδίνον, ἐπεβίβασθησαν εἰς τὸ τραῖνον.

Ὁ μαρκήσιος, βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, μόλις ἀντήλλαξεν ὀλίγας λέξεις μὲ τὸν συνταξιδιώτην του. Μόνον μετὰ τὸ σύνταμον θαλάσσιον ταξίδι, εἰς τὸ ἄλλο τραῖνον, ποῦ τοὺς με-

Μόλις ἔφθασαν εἰς τὸ Λονδίνον, ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ Βωτιέ ἔστειλαν τὴν εἰδοποίησιν εἰς τὰς κυριωτέρας ἐφημερίδας, καὶ μετὰ δύο ὥρας ἀκριβῶς, ὁ «Ἡμερήσιος Χρονογράφος» ἐπληροφόρει πρῶτος τοὺς ἀναγνώστας του περὶ τῆς ἀμοιβῆς τῶν ἐκατὸν χιλιάδων φράγκων καὶ τῶν ὧρων, ὑπὸ τοὺς ὁποίους προσεφέρετο.

Οἱ δύο ταξιδιῶται εἶχον καταλύσῃ εἰς τὸ «Βασιλικὸν Ξενοδογεῖον» καί, ἐπειδὴ ἡ εἰδοποίησις τῶν δὲν ὥριζεν ὥραν, ἐκάθητο διαρκῶς μέσα, περιμένοντες ἐναγωνίως τὸ ἀποτέλεσμα.

Ὁ μαρκήσιος Δερινὺ, ὅλονεν νευρικότερος ὅσον ἐπερνοῦσαν αἱ ὥραι, ἐτήρει ἀπόλυτον σχεδὸν σιωπὴν, ποῦ καὶ ποῦ μόνον ἀνταλλάσσων μὲ τὸν σύντροφόν του ὀλίγας ἀσφάτους λέξεις. Οὕτε μίαν φορὰν δὲν τὸν ἐμμέσθη διὰ τὴν κλοπὴν τῆς κασσετίνης, μολοντὶ ὁ Βωτιέ ἦτο κάπως ὑπεύθυνος δι' ὅτι συνέβη. Καὶ πρὸ τῆς εὐγενούς αὐτῆς σιω-

πρὸς τὸν μαρκήσιον, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε κινήθῃ διόλου, βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του.

Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, ὠχρὸς, ἀνάρμοστος, μὲ σχισμένα ρούχα, εὐρίσκειται ἐμπρὸς του!

Ἡ συγκίνησις, ἡ ταραχὴ τοῦ μαρκησίου Δερινὺ ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ Μωρίς εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε διὰ πολλὴν ὥραν δὲν εἰμπορεῖ νὰρθρῶσθαι λέξιν...

Ἀσθμαίνων, μὲ διακεκομμένας φράσεις, ὁ νέος διηγεῖται γρήγορα τὰς περιπετειὰς του καὶ πληροφορεῖ τοὺς δύο ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀκούουν μὲ ἀγωνιώδη προσοχήν, ὅτι τὴν τελευταίαν στιγμὴν εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ γέρω-Ράφλ, τῷ ἐπετέθησαν ἐξαφνικὰ οἱ δύο ἐκείνοι ψευδοζητιάνοι, ποῦ τὸν κατεσκόπευαν χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, καὶ τὸν ἀπεκάλυψαν εἰς τὸν «βασιλέα τῶν μεταμορφωτῶν». Αὐτὸ ἤρκεσε διὰ νὰ διευκολυνθῇ ἡ φυγὴ τοῦ κλέπτου, τοῦ φοβεροῦ «Ρ», ὁ ὁποῖος ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὰ

θὰ συλληφθῶν, ὅση ἀντίστασις καὶ ἂν κάμουν.

— Ἐκκαμὰ τὸ σχέδιόν μου, ὑπέλαβεν ὁ Μωρίς, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως, ἀπόψε. Θὰ ὀδηγήσω τὴν Ἀστυνομίαν ἐς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Δὲν ἔχει ὄνομα. Εἶνε ἐστὶ συνοικία τοῦ Χαϊφάλλ, ἀλλὰ θὰ τὸ εὗρω ἀμέσως. Ἐφοτογράφησα τὸ σπίτι ἐστὶ τοῦ μου καὶ μὴ φοβᾶσθε, θὰ τὸ γνωρίσω ἀδιστακτικῶς!

Ὁ μαρκήσιος ἐπήγεν εἰς τὸ τηλέφωνον κ' ἐζήτησε τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας.

Μετὰ πέντε λεπτά, ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ ἀδελφάντοπιλὸς ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ «Βασιλικὸν Ξενοδογεῖον», μεταβαίνοντες πρὸς συνάντησιν τῶν ἀστυνομικῶν.

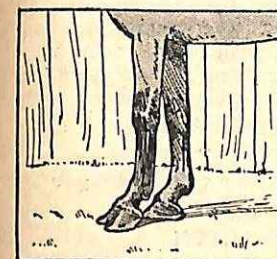
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Νύκτα.

Ἡ προσωπικότης τοῦ μαρκησίου Ζὰν Ντερινὺ ἐπεβλήθη, φαίνεται, εἰς τὸν διεθυντὴν τῆς Λονδινεῖς Ἀστυνομίας — τὸν κ. Ν. Σ. Τ. Μ. Π. Λ., ὅπως τὸν λέγουσι οἱ Ἀγγελοι, — διότι οὔτε οἱ γερνότεροι πόλιστα μὴ δὲν εἶδαν ποτε ἰσχυρότερον ἀστυνομικὸν ἄγλημα, ἀπὸ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον διηθῶνε τώρα ὁ ἀξιωματικὸς Οὐάτσον ἐναντίον τῶν δύο κλεπτῶν. Ἀπετελεῖτο ἀπὸ σαράντα ἀστυφύλακας!

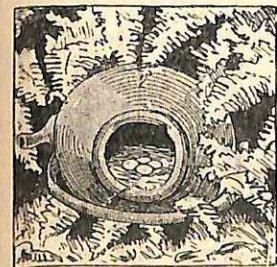
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργον φαινόμενον

Εἰς τὴν Νορμανδίαν, ἕνας κτηνοτρόφος τῶν περιχώρων τοῦ Καέν, ἔχει ἕνα ἵππον, τοῦ ὁποῦ το ἔμπροσθεν πόδι εἰς σχισμὸν εἰς δύο, διχαλωτὸν, ὡς πόδι προβάτου. Δημοσιεύμεν τὴν εἰκόνα τοῦ φαινομένου ἐκ φωτογραφίας.

Μία φωλεὰ

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἰς τὸν μεγάλον ἐξοχικὸν δρόμον τοῦ Νιουάστελ, ἕνας σπουργίτης ἐκαμὲν ἐσχάτως τὴν φωλεὰν τοῦ μέσα εἰς ἕνα παλῆν, σπασιμένον ἀσπαργεῖν, ἐγκαταλειμμένον εἰς τὴν τάφρον ἐκείνου τοῦ δρόμου. Οἱ Ἀγγλόπαιδες

Ὅλος αὐτὸς ὁ στρατὸς, κατὰ τὰς ὑποδείξεις τοῦ Μωρίς Ζιλλάρ, διηθῶν πρὸς τὸ Χαϊφάλλ καὶ ἐφθασεν εἰς τὴν ἀπομονωμένην οἰκίαν περὶ τὴν ἐνδεκάτην τῆς νυκτός. (Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

«ΦΩΤΕΡΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ»

ΠΑΕΚΟΓ'Ν οἱ κάμπιες τάρκονόχτα
Στῶν πεύκων τὰ χλωρὰ ἀροκλώνια,
Σὰν ἄνθη μυγαλὶς ἀνάλευρα
Καὶ μεταξόπλακτα σὰ χιόνια.

Λευκὰ μαντίλια, σιῶνται ἄνδρα
Στὸ χειμωνιάτικο ἀροκλίον
Καὶ ἀπὸ μακρὰ κρᾶζουν τὴν ἀνοιξί,
Γλήγορα νὰ γυρίσῃ πάλι.

Π' τὸ δάσος βαθεὶ φλόγες χύθησαν
Καὶ ὅλα φεύγουν γοργὰ, δαίλια μὲνα,
Φτερωτὰ, σερπετὰ, στὸ συνάρπαγμα
Μὴς ἀκράτητος καὶ ἄγριας ὀρμῆς.
Καὶ τὰ δέντρα εἶπαν: «Μόνα ἐστὶν ὀλεθρο
Θάπομινωμε 'μεῖς σκληθώμενα;»
Κ' οἱ φωλῆες τῶν πουλιῶν ἀποκρίθησαν:
«Ὅχι μόνον' μαζί σας καὶ ἐμεῖς!»

Τ' ΑΗΛΟΝΑΚΙ ἐξεφτερούγισε
Σὲ τριανταφυλλίαν κλωνάρι
Κι' ἡ τριανταφυλλίαν ἀνασείστηκε
Ἀπ' τ' ἀνάλευρο φτερό.

Τ' ἀνοικτὰ τῆς ρόδα ἐμάδωσαν
Στ' ἀπριλιάτικο χορτάρι
Κ' ἔπεσε ἕνα ἀχνὸ ροδόφυλλον
Σὲ τρεχοῦμενο νερό.

Ταξιδιάρικο ροδόφυλλον,
Τῷχε ἡ μοῖρά σου γραμμένο
Σὲ μὴ μὴν, ἀχόρταγῃ ἄβυσσο
Σὰ δαρκούλα νὰ πνιγῇ.

Γιὰ νὰ φέρῃς, ἡλιογέννητο,
Ἀροσέρ κ' εὐωδιασμένο,
Κάποιο μῆνυμ' ἀπὸ τὴν ἀνοιξί
Στὰ κατὰβαθα τῆς γῆς.

ΕΣΥ, ἡ γλυκαῖά, ἡ πνεύμορφη,
ἡ μοναχική, ἡ καλή μας,
Χάρισμα κάποιος Μοῖρας
ταμένο ἀπὸ καιρο,
Βρυσούλα ἀργυροστάλαχτη,
στὴ διψασμένη αὐλὴ μας
Σκορπᾷ τῆς καλωσύνης σου
τὸ διάφανο νερό.

Οἱ πεταλούδες τῆς χαρᾶς
λευκὰς σὲ τριγυρίζουν
Καὶ τᾶνθη τῆς ἀγάπης
μὲ τὴν ὁροσίαν σου ἀνθοῦν,
Βρυσούλα ἀργυροστάλαχτη,
τὰ οὐράνια ἀντιφεγγίζουν
Σ' ἐσένα — ὅ,τι μέσ' στ' ἀπειρο
τὰ μάτια μας ποθοῦν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

τέφερον εἰς τὴν ἀγγλικὴν πρωτεύουσάν, ὁ μαρκήσιος ὠμίλησεν.

— Ἰδοὺ αἱ ἀπεφάσιστα, εἶπεν εἰς τὸν κ. Βωτιέ. Θὰ δημοσιεύσω εἰδοποίησιν εἰς τὰς κυριωτέρας ἐφημερίδας, ὅτι προσφέρω ἀμοιβὴν 100 χιλιάδων φράγκων εἰς ὅποιον ἤθελεν ἀνέυρη ἢ ἤθελε βοηθήσῃ εἰς τὴν ἀνέυρεσιν τῆς κασσετίνης, καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ τοῦ ποσοῦ εἰς ὅποιον ἤθελε δώσῃ ἀκριβεῖς πληροφορίες περὶ τοῦ μέρους, ὅπου κρύπτεται ὁ κλέπτης.

— Δαμπρά! ἀνέκραξεν ὁ Βωτιέ· εἶμαι βέβαιος, ὅτι...

— Νὰ μὴν εἰσθε βέβαιος διὰ τίποτε, τὸν διέκοψεν ὁ μαρκήσιος, διότι δὲν γνωρίζετε μὲ ποῖον ἔχομεν νὰ κάμωμεν! Μόνον εἰς τὴν τύχην εἰμποροῦμεν ἀλόγη νὰ ἐλπίζωμεν. Ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν κλέπτην, δὲν πρέπει νὰ περιμένωμεν τίποτε, τίποτε! Διότι αὐτὸς ξέρει καλὰ — μ' ἐννοεῖτε; — ὅτι ἡ κασσετίνη ἀξίζει πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὰς ἐκατὸν χιλιάδας ποῦ θὰ ἐπέρνειν, ἂν μᾶς τὴν ἐπέστρεφεν οἰκαιοθελῶς...

Τὶ θησαυρὸν περιεῖχε αὐτὴ ἡ μυστηριώδης μαύρη κασσετίνη; — ἀπόρησε πάλιν ὁ κ. Βωτιέ. Ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε...

πῆς, ἤξανε ἡ στενοχωρία καὶ ἡ ἀμηχανία τοῦ καταστηματούχου.

Ὅσῳκις ἤκούετο κρότος βημάτων εἰς τὸν διάδρομον, οἱ δύο ἄνδρες ἀντήλασσον ἀγωνιώδεις βλέμματα καὶ αἱ καρδιὰι τῶν ἐπαλλων δυνατὰ.

Οὕτω παρήλθεν ἡ πρώτη ἡμέρα. Εἰς μάτην ἐπερίμεναν, οὔτε στιγμὴν ἀπομακρυνθέντες τοῦ ξενοδοχείου, τὴν κασσετίνην ἢ τοὺλάχιστον πληροφορίαν. Δὲν παρυσίασθη κανεὶς...

Τὴν δευτέραν ἡμέραν, ἀπὸ τὸ πρωῒ, τὸ μαρτύριόν τῶν ἐξαρχήσεων. Ὁ μαρκήσιος δὲν εἶχε πλέον καμμίαν ἐλπίδα. Μόνον ὁ Βωτιέ ἐπίστευεν ἀλόγη εἰς τὸ ἀποτελεσματικὸν τῆς ἀμοιβῆς.

Εἰς τὰς ὁκτὼ τὸ βράδυ, ἀλόγη τίποτε... Ὁ Βωτιέ ὁ ἴδιος ἀρχίζει πλέον νὰ ἐλπίζει καὶ δὲν τολμᾷ νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια εἰς τὸν σύντροφόν του, φοβούμενος νὰ ἰδῇ τὴν ἐκφρασιν τῆς ἀπείρου θλίψεως ποῦ εἶνε ἀποτυπωμένη εἰς τὸ πρόσωπόν του.

Εἰς τὰς ὁκτὼ καὶ εἴκοσι κάποιος κτυπᾷ τὴν θύραν.

— Ἐμπρός! ἀπαντᾷ μηχανικῶς ὁ Βωτιέ, στρεφόμενος μόλις καὶ μετὰ βίας.

Ἀλλ' ἀμέσως ἀναπηδᾷ καὶ τρέχει

χέρια του καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν.

— Ναί, μὰ θὰ τὸν ξαναπιάσω, εἶπε τελειῶνων ὁ φίλος μας, θὰ τὸν ξαναπιάσω!

— Στὴ Γαλλίαν; ἠρώτησεν ὁ Βωτιέ.

— Ὅχι, ἐδῶ ἐστὶ Λονδίνον.

— Πῶς; νομίζεις, ὅτι θὰ ἔχῃ τὴν ἀφροσύνην νὰ...

Δὲν εἶνε ἀφροσύνη, διέκοψεν ὁ Μωρίς, ἀλλ' ἀπειναντίας φρόνησις. Διότι ὁ κακοῦργος ἐδημιούργησε τώρα ἀνταγωνιστάς. Οἱ ἄλλοι, οἱ φίλοι τοῦ γέρω-Ράφλ, ἐμυρίσθησαν τὴν πολύτιμον κασσετίνην καὶ ὠρνήθησαν νὰ τοῦ τὴν κλέψουν. Ὁ «Ρ» κρύπτεται μὲ ἕνα σπινθηρὸν του. Ἐρῶ τὸ μέρος...

— Ἐρετε ποῦ κρύπτεται, ἠρώτησε μὲ ἀγωνίαν ὁ μαρκήσιος, ξέρετε;...

— Ἐρῶ! ἀπήντησε σταθερῶς ὁ Μωρίς. Καὶ γι' αὐτὸ ἦλθα νὰ σὰς εὗρω. Ἐμαθα ἀπὸ τῆς ἐφημερίδας τὴν ἀφίξί σας. Πρέπει ὅμως νὰ πάρωμε ὅλα μας τὰ μέτρα, γιατί οἱ δύο κακοῦργοι εἶνε ὀπλισμένοι ὡς τὰ δόντια καὶ τὸ σπῆτι, ὅπου κρύπτονται, εἶνε ἀπόκεντρο, ἀληθινὸ φρούριο.

— Θὰ ἐξεργασώ ἐν ἀνάγκῃ ὀλίγη-ρη τὴν Ἀστυνομίαν τοῦ Λονδίνου! ἔδωκα ὅμως ὁ μαρκήσιος καὶ οἱ κακοῦργοι

τὴν ἐσεβάσθησαν καὶ κανεὶς δὲν ἀφῆρεσεν ἀπὸ μέσα τὰ αὐτὰ τοῦ πτηνοῦ, ἂν καὶ τόσο πρόχειρα. Τὸ ἴδιον ἄρα γε θὰ συνέβαινε καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα;...

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α'.) Γράψος

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτικὸν τῆς Ἀθήνου
λίγ. Μ. σὺ.
βο

β'.) Παζλινγ

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Λαυρῆς Περικλεῶς

ΓΡΟΥ	ΔΗΣ	ΧΑΓ	Ο
ΠΟ	ΜΟ	ΣΟΣ	ΛΟΣ
ΓΕ	ΠΕ	ΛΙΣ	Ε
ΣΧΑ	ΒΟΝ	ΑΡ	ΚΙ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰ σχηματισθῶν τὰ ὀνόματα πέντε πόλεων τῆς Ρωσσίας.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Θαλασσοπολεῖ τοῦ Στόλου
Ghacun est dommage sage après.

Νὰ μεταθεθῶν καταλλήλως αἱ λέξεις αὐταὶ ὥστε νὰ σχηματισθῇ μία προοίμια.

ΔΗΛΩΣΙΣ: Αἱ λύσεις — δυνάμει τῆς ἐφημερίδας τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ἀπαραίτητως, ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 12ου φύλλου

α') Ἑλβετία, Ρουμανία, Ἰταλία, Ὀλλανδία. — β') Οἱ προσκεκλημένοι ἦσαν ἐν ὧν 450. Εἰς τὴν μίαν αἰθούσαν ἦσαν 300, εἰς τὴν ἄλλην 150.
γ') A l'autre moitié.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1914, κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντάς το ἀντίτιμον, δραχ. ἡ φρ. 1,75. Ὑπάρχουν καὶ τῶν ἐτῶν 1906 — 1913 καλύμματα τιμώμενα ἐπίσης δρ. 1,75 ἕκαστον.

*Ιδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τού, Κεφ. Β'

ΤΟ ΧΙΟΝΙ

«Αμαλίτσα, σήκω να ιδής το χιόνι» φωνάζει η μαμά. Καί η 'Αμαλίτσα στη στιγμή πετιέται κάτω από το κρεβάτι. Δεν ρώτησε σήμερα πόσο είχε η ώρα, ούτε παραέκλεσε τη μαμά της να την αφήσει να κοιμηθῇ «λίγο ακόμη». Τρέχει άμέσως στο παράθυρον. «Τί ώρα πού είναι!» φωνάζει καί πηδᾷ ἀπὸ τὴ χαρά της.

Ἀφοῦ τυλίγεται καλὰ νὰ μὴ κρυώσῃ, τρέχει, μὲ τὴν ἄδεια τῆς μαμᾶς εἰς τὸν κῆπο γιὰ μιὰ στιγμὴ μόνον, γιὰ νὰ πάρῃ λίγο χιόνι μὲ τὰ χεράκια της.

«Δὲν ἔχει σήμερα σχολεῖον», λέγει ἡ μαμά. Καί ἡ 'Αμαλίτσα, ἀν καὶ τὸ ἀγαπᾷ τὸ σχολεῖον, εἶνε εὐχαριστημένη πού δὲν θὰ πάῃ, γιὰ νὰ κάθῃ νὰ θαυμάσῃ τὸ χιόνι. Τί ώρα πού εἶνε! ὅλα τὰ δένδρα κάτασπρα· οἱ κλώνοι φορτωμένοι μὲ χιόνι. «Ὅλα τὰ σάπια κατάνεκα. Ἡ γῆ ὅλη ξημέρωσε ντυμένη μ' ἓνα κάτασπρο φόρεμα. Ὅλα αὐτὰ ἐνθουσιάζουν τὴν 'Αμαλίτσα, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ νὰ φωνάζῃ: «Τί ώρα πού εἶνε! Τί καλὰ νὰ χιονίξῃ πάντοτε!»

Ἐξω εἰς τὸν δρόμον περνᾷ μιὰ φτωχιά μὲ τὸ μικρὸ της. Τὸ ἔχει τυλιγμένο μὲ κάτι ράση, τὰ ὀπία ὅμως δὲν φθάνουν νὰ τυλίξουν τὰ πόδια του καὶ τὰ χεράκια του, πού εἶνε κατὰκλινα ἀπὸ τὸ κρύον. Τὸ χιόνι πέφτει ἐπάνω του καὶ τὸ παιδί τρέμει ὅλο καὶ κλαίει.

Ἡ 'Αμαλίτσα ἀπὸ τὸ παράθυρον εἶδε ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνὴ καὶ ἔξαφνα τὴν ἀκούουν νὰ λέγῃ: «Δὲν ἤξευρα, ὅτι εἶνε καὶ κακὸ τὸ χιόνι».

Ἀπὸ τότε ἡ 'Αμαλίτσα δὲν ξαναφωνάζει πιά «Τί καλὰ νὰ χιονίξῃ πάντοτε».

Φράουλα

ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

Ὁ κώδων σημαίνει διάλειμμα. Οἱ μαθηταὶ ἀφίνουν τὰ θρανία των, καὶ μὲ χαρὰν σκλαβωμένον πούλου, λαμβάνοντες τὴν ἐλευθερίαν του, πετιοῦνται στὴν αὐλὴ. Διάλειμμα. Λέξεις προσφιλεστάτη. Ὅσοι ἐκάθησαν εἰς τὰ μαθητικά ἐδόλια ἐννοούν τὴν σημασίαν της. Εἶνε ἡ ὥρα τοῦ παιγνιδίου, τῆς συζητήσεως, τῆς διασκεδάσεως.

Θυμίζω, ὅταν καὶ ἐγὼ ἤμουν μαθητή, μὲ τί λαχτάρα περιμέναμε τὴν πρώτην ὥρα ὅχι γιὰ νὰ παίζωμε (τί λόγος!), ἀλλὰ γιὰ νὰ συζητήσωμε λυγὰ, βολταρρίζωμε, γιὰ τοῦτο ἡ γιὰ 'κείνον.

Τώρα πού ἐκεῖνα τὰ χρόνια 'πέθασαν, καθήμην εἰς τὸ παράθυρό μου. Ὁ ἥλιος ἔξω γελᾷ χαρούμενος. Εἶνε θαυμασία χειμωνιάτικη λιανίδα. Τὰ σπουργίτια χαρούμενα τερετζίζουν τὸ τσίπου-τσίπου των. Ὅλα περὶ εἶνε εὐθυμία. Μόνον ἐγὼ μελαγχολικὴ ρευμάζω. Ἦκουσα τὸν κώδωνα τοῦ διαλείμματος, τοῦ ἀπέναντι δημοτικῷ σχολεῖον καὶ τὰς χαρμωσύνους φωνὰς τῶν παιδιῶν, πού τὸν ὑπεδέχθησαν, καὶ βγῆκα νὰ ἀπολαύσω τῆς παιδικῆς τῶν χαρᾶς καὶ νὰ ἐνθυμηθῶ περασμένους εὐτυχίας. Ἀλλ' ἓνα δάκρυ ἐκόβισε στὰ μάγουλά μου. Ἀχ!

γιατί ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε ποτὲ εὐχαριστημένος, τελείως εὐτυχής; Γιατί πάντα ζηλεύει τὴ θέσιν τοῦ ἄλλου;

Ροδοδάφνη

ΠΑΙΔΑΚΙ ΚΑΙ ΠΟΥΛΑΚΙ

— Ἐλα, ἀχρονάκι μου μικρό,
μὴν εἶσαι λυπημένο,
φάγε τὴν ζαχαρίτσα σου,
μὴν ντρέπεσαι, καίμενο.

Μέσ' τὸ κλουβί, πουλάκι μου.
θὰ τὰ περνᾷς ὥρατα,
θὰ τρῶς ἀπ' ὅλα τὰ γλυκά,
θὰ χῆς καὶ μὲς περὶ.

Μὴν ντρέπεσαι, καλὰ ἴδωρε,
καὶ τὰ μικρὰ παιδάκια,
ἔπου τριγύρω σου θωρεῖς,
δικὰ σου εἶν' ἀδελφάκια.

— Δὲν θέλω ἐγὼ τὰ πλούτη σας,
δὲν θέλω τὰ γλυκά σας
καὶ δὲν ταϊρίζεις εἰς ἐμέ,
οὔτε κ' ἡ συντροφία σας.

Καὶ τοῦτο τὸ πλουμπουζιστὸ
καὶ τῶμορφο κλουδάκι,
ἔρε πῶς εἶνε φυλακὴ
γιὰ 'να μικρὸ πουλάκι.

Γι' αὐτὸ δὲν ἔχω ὄρεξι
κι' ἔχω μεγάλο πόνον,
μὲ λευτεριά νὰ τραγουδῶ
τότε μ' ἀρέσει μόνο.

Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΓΙΩ

Ἀκόμα, ὅταν τὴν θυμίζω, τὴν παλὴν ὑπερήλικα τοῦ σχολείου μας, γελῶ γιὰ τὸ σέβας πού τῆς κρατούσαμε. Ἀλλὰ τί σέβας νομίζετε; ἀπὸ φόβον καὶ τίποτα περισσότερο.

Ἡ κυρὰ Μαργιώ ἦτο πολὺ ἀσχημὴ, ὀξυθυμὴ καὶ φωνακλὴ. Ὅταν ἔδασε τὴν ἀγοριοφρονέρες της, ὅλο τὸ σχολεῖον ἐβούιζε.

Μιὰ μέρα ἔτυχε νὰ λείπῃ καὶ ἀποφασίσαιμε μερικὲς ἀπ' τὴ τάξιν μας νὰ βγοῦμε ἔξω νὰ παίζωμε. Πάνω στὴν οὐσία τοῦ παιγνιδίου, νὰ καὶ ἔρχεται ἡ κυρὰ Μαργιώ. Ἀλλὰ δὲν τὴν εἶδαμε καὶ ἐξακολουθοῦσαμε νὰ παίζωμε, ὅτε μᾶς βλέπει καὶ βάζει τὲς φωνές: — Τί κακὸ πιά εἶνε αὐτὸ, δὲν ντρέπεστε, μιὰ στιγμὴ πιά δὲν μπορῶ νὰ λείψω καὶ χαλάτε τὸν κόσμον. Ἀ! μὴ αὐτὸ πιά δὲν ὑποφέρεται, ἐγὼ θὰ τὸ πῶ στὴν δασκάλα σας, γιὰ νὰ μάθῃτε ἄλλη φορὰ νὰ εἰστε φρονίμες.

Στασιμμένες ἀπ' τὲς φωνές της, ἐπήγαμε στὲς θέσεις μας καὶ πιάσαμε τὰ γέλια γιὰ τὸ θυμὸ της. Πῶς θὰ τὸ πῇ τῆς δασκάλας, αὐτὸ δὲν μᾶς ἐνοιασε διόλου, γιατί πολλές φορὲς τὸ ἔλεγε, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκαμνε ποτέ. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ γελᾶ-

στήκαμε. Ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα τοῦ μαθήματος, ἔρχεται ἡ δασκάλα μας καὶ ἀπὸ πῶς της ἀμέσως ἡ κυρὰ Μαργιώ μᾶς κῦτταξε ὅλες μ' ἓνα ἄγριο βλέμμα καὶ λέγει στὴν δασκάλα:— Κυρὰ δασκάλα, αὐτὴ, κ' ἡ ἄλλη, κ' ἡ ἄλλη (καὶ ἄρχισε νὰ μᾶς δείχνῃ μιὰ-μιὰ), δὲν ὑποφέρονται· μιὰ στιγμὴ ἔλειψα καὶ χάλασαν τὸν κόσμον, νὰ τὲς τιμωρήσῃς, γιατί ἐγὼ δὲν μπορῶ πιά.

Ἡ δασκάλα, γιὰ νὰ μὴ τὴν δυσχερῇσῃ μᾶς μίλησε κάπως σοφά, καὶ ἔτσι ἡ κυρὰ Μαργιώ ἔφυγε ἱκανοποιημένη, ἀφοῦ μᾶς κῦτταξε πῶτα μ' ἓνα βλέμμα ἐκδικητικόν. Ὅταν ἔφυγε, ἡ δασκάλα μᾶς δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια γιὰ τὸ ὅρος τῆς κυρὰ Μαργιώ, ἀλλὰ καὶ μεῖς αὐτὸ περιμέναμε νὰ ξεθυμῶμε, γιατί πιά δὲν μπορούσαμε νὰ κρατηθῶμε.

Τρικυμία

ΠΡΟΣΦΥΓΟΠΟΥΛΑ

Ἐπτά μῆνες εἶνε σχεδὸν πού τὴν τελευταία φορὰ τὰ εἶδα — δύο χαριτωμένα μικρὰ κοριτσάκια — νὰ χαίρονται σὲν ἀγγελούδια. Ἀλλὰ τώρα; Ἀλλοίμονον! Ἡ ἀκτινὸβόλη ἐκείνῃ χαρᾷ, δὲν εἶνε πιά ζωγραφισμένη στὰ προσωπάκια των. Ὁ διωγμός, ἄχ! αὐτὸς ὁ διωγμός!...

Ἐφυγαν τὰ καίμενα ἀπ' τὸ θυμωρὸ τους τὸ σπατάκι, μὲ τὸν κῆπον καὶ μὲ τὴν δεξιμένην, πού ἦτο πάντοτε γεμάτη καθαρό νερό καὶ ἔπαιζαν ἐκεῖ τὰ βαποράκια καὶ τῶσα ἄλλα παιγνίδια. Ἐχασαν τὰς εὐτυχίας των ὅλας. Καὶ τώρα, αὐτὴ τὴν φορὰ πού τὰ εἶδα ὀλόκληρα καὶ λυπημένα, ἐνθόρσια βαθεῖα μέσ' ἐπὶ τὴν καρδιά μου καὶ αἰσθάνθηκα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορὰ τί θὰ πῇ νᾶνε κανεὶς μακρὰ ἀπ' τὴν πατρίδα του καὶ μάλιστα... διωγμένος.

Κῦμα τοῦ Βοσπόρου

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Εἷς κόλαξ εἶπε κάποτε εἰς τὸν βασιλέα τῆς Συκελίας Ἀλφόνσον τὸν Ε'.

— Σεῖς δὲν εἰσθε ἐκ τῶν κοινῶν βασιλέων, ὅπως ἄλλοι, Μεγαλειότατε. Εἰσθε καὶ ἀδελφός καὶ ἀνεψιός καὶ υἱὸς βασιλέων.

— Καὶ τί σημαίνουν αὐτοὶ οἱ τίτλοι; ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς, ἐλέγχων διὰ καταλήλου τρόπου τὸν κόλακα. Οὐδὲν ἄλλο, παρ' ὅτι φέρω τὸ στέμμα τῶν προγόνων μου καὶ ὅτι τὸ ἀπέκτησα ἐκ διαδοχῆς, χωρὶς ἐγὼ νὰ κάμω οὐδὲν ἀξιόλογον κατόρθωμα, ὥστε νὰ κατέχω τὸν θρόνον διὰ τῆς ἰδικῆς μου ἀξίας.

Ἐλλὰς τοῦ Κωνσταντίνου

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κική.—Εἶνε ἔξη καὶ μισή. Νὰ ἰδοῦμε σὲ δέκα λεπτὰ πόση ἀντιγραφή θὰ ἔχω κάμει; Κουφιροκεφαλῆ μου.—Δὲν θὰ σοῦ δείξῃ σωστά, Κική μου, γιατί πηγαίνει πίσω.

Ἐστᾷ ἀπὸ τὸ Κεφαλλονιτικόν

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

*Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου

τὴν 3ην Μαρτίου 1915.

ΕΒΑΛΑΤΕ Μάρτη, νὰ μὴ σᾶς κἀψῃ ὁ ἥλιος; Καὶ ἄρχισε νὰ καίῃ πολὺ... Ἐνῶ δὲ δύο μικρὲς μου φίλες πού εἶνε ἀπαρηγόρητες, γιατί ἔξεχασαν τὴν πρωτομηνίαν νὰ τὸ κάμουν καὶ νομίζουν, ὅτι τώρα εἶνε ἀργά. Μοῦ τὸ εἶπε τὸ πουλάκι μου. Πῶ, τί Ἀραπίνες πού θὰ καταντήσουν ὅς τὸν Ἰούλιον!... Ἀλλὰ ὅχι, ἀστενεύομαι. Ἄς μὴ πιστεύουν τέτοια πράγματα. Εἶνε προλήψεις. Ἐχουν τὸ γοῖστό τους, ὅταν τὰς θυμᾶται κανεὶς· ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ ἀπελπισία, ὅταν τυχὸν τὰς ἐξερῶ.

Διὰ τὸ πτωχὸ Κοινηκόπουλον τῆς Ὁραίας Γαλατείας, πού θέλει νὰ γίνῃ συνδρομητὴς μου, ἔλαβα ἀπὸ τὴν Ναυτοπούλιν 5 δραχμὰς καὶ ἀπὸ τὴν Ἐλευθερωθεῖσαν Ἡπειροὺν 1 δραχμὴν. Ὡστε, διὰ τὰ ἐγγράφῃ, δὲν λείπει τώρα παρὰ δρα. 1,50. Κάποιος, ἐλπίζω, θὰ στείλῃ καὶ τὸ μικρὸν αὐτὸ ὑπόλοιπον.

Ὁ Ἡρώς τοῦ 1913 μοῦ γράφει: «Ἦκουσα τὴν συμβουλὴν τοῦ κ. Φαίδωνος καὶ ἔγεννα προσκοπος. Κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν ὁμάδα τοῦ σχολείου μου καὶ κατόπιν εἰς τὸ κύριον, οὕτως εἵπειν, σῶμα, εἰς τὴν 9ην ὁμάδα τῶν Ἀντικυτῶν. Αἱ ἐντυπώσεις μου ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν προσκόπων εἶνε ἄριστα καὶ θὰ συνεδούλευα καὶ θε Ἑλληνόπαιδα νὰ γίνῃ προσκοπος, ἐάν δὲν εἶνε τακοῦτος, μετὰ τὴν τοσαύτην ἐξάπλωσιν τοῦ προσκοπισμοῦ. Ἀλλὰ τώρα, καθὼς μαθαίνω, ὁ προσκοπισμὸς θὰ γίνῃ υποχρεωτικός. Κάθε μαθητὴς θὰ εἶνε καὶ προσκοπος, κάθε σχολεῖον θάποτελῃ μίαν Ὀμάδα.

Μαρία Κ. Π., σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου. Ἡ ἐπιστολή σου μαρτυρεῖ, ὅτι μάγας πολὺ. Δι' αὐτὸ θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ, ἀν ἀπὸ ἀπλῆ ἀγοράστρια, ἡμπορέσης νὰ γίνῃς τακτικὴ συνδρομητρία καὶ νὰ πάρῃς ψευδώνυμον, διὰ νὰ ἔχῃς μέρος εἰς ὅλην τὴν κίνησιν.

Κ' ἐδῶ, Φράουλα, ἐφωτάσαμεν μεγαλοπρεπῶς τὴν ἐπέτειον τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Ἰωαννίνων. Ἀλλὰ φαντάζομαι πόσον συγκινητικώτερα θὰ ἦτο ἡ ἐορτὴ εἰς αὐτὰ τὰ Ἰωάννινα, πού ἐνεθυμούν τὴν μεγαλειότητα ἡμέραν τῆς ἱστορίας των! Ἡ ὥρα αἰσθητικῆς μου ἐδῶσε μίαν σαφεστάτην ἰδέαν καὶ μ' ἔκαμε νὰ ἀσθάνω τοὺς παλμούς τῆς ἱερᾶς σας συγκινήσεως...

Χωριατοπούλα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐδιόλεξα καὶ σοῦ ἔστειλα χάριν τῶν Δόσεων. Εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς τὰς λύσεις καὶ τοῦ 1ου φυλλαδίου ἀκόμη, διότι δὲν ἐδημοσιεύθησαν ἀκόμη. Ἀλλὰ γρήγορα, διότι μετ' ὀλίγον ἀποχίσουν. Τὸ γράμμα σου ὡραιότατον. Ναι, φαντάζομαι ὅλην τὴν χαρὰν πού ἡσθάνθης, ὅταν εἶδες τὰ φυλλάδιά μου καὶ ἔμαθες, ὅτι ὁ καλὸς ἀδελφός σου σοῦ ἔκαμε τὸ ὥραον αὐτὸ δῶρον. Καὶ τώρα, εἰμὸς!

Ἀρρωστή ἡ Ξανθὴ Πεταλούδα, εἰς κρεβάτι, μὲ παραμοῦσες κ' ἀπὸ τὰ δύο μέρη καὶ μὲ πυρετόν. Καὶ ὅμως μοῦ γράφει μὲ τὸ χεράκι της, γιὰ νὰ μοῦ στείλῃ τὰς λύσεις της καὶ νὰ μοῦ παραγγείλῃ ἓνα τόμον. Τί ἀγάπη! Τῆς εἶχον μὲ τὴν καρδιά μου περαστικά, ἀν καὶ εἶμαι βεβαία, ὅτι, ὅταν θὰ διαβάσῃ αὐτὰς τὰς γραμμάς, θὰ εἶνε ἐντελὲς καλὰ.

Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου, διὰ μίαν πρότασιν ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν, ἡ διὰ δύο, ἡ διὰ τρεῖς, —μαζί, εἰς τὸ ἴδιον ὄλλον, — θὰ πληρώσῃς 25 λεπτά. Μετὰ τὰς τρεῖς αὐτάς, ἐάν θέλῃς, εἰς τὸ ἴδιον πάντοτε φύλλον, νὰ κάμῃς καὶ ἄλλας, θὰ πληρώσῃς 5 λεπτά, ὅχι διὰ κάθε ψευδώνυμον, ἀλλὰ διὰ κάθε λέξιν. Παραδειγματίζω χάριν: «Ἐπιδιμῶ νανταλλάξω Μ. Μυστικά μετὸν Φάωνα, Πηλέα, Τρελλὴν Νεραῖδαν, Τέλλον Ἀγρῶν καὶ Βαλκανικὴν Συμμαχίαν». Εἶνε πέντε πρότασεις. Αἱ τρεῖς πρῶται κάμουν 25 λεπτά. Αἱ δύο ἄλλαι, ἀπὸ τέσσαρας λέξεις πρὸς 5 λεπτά ἡ μία κάμουν 20 λεπτά. Τὸ ὅλον λεπτὰ 45. Ἐννόησες τώρα; Τὸ ἐννοήσατε ὅλοι;

Τὰ ἐξῆς μοῦ γράφει Ζήνων ὁ Κιτιεύς: «Εἰς τὸ φυλλάδιον 6, Στοιχείω γραφὸς 65, τὸ πηλὸν πού λέτε πῶς δὲν τρώγεται, τρώγεται. Ἐγὼ ἔφαγα καὶ εἶνε θαυμάσιον». Ἀς τὸ μάθουν λοιπὸν ὅσοι... ἦσαν τὴν λύσιν, καὶ ἀν τοὺς τύχῃ ποτὲ τέτοιο, ἂς μὴ τὰρίσουν.

«Ὡς ἀναφορά διὰ γραμματισμοῦ», Ὁρίων, δὲν γνωρίζω πολλά πράγματα· οὔτε ὁ κ. Φαίδων, πού θὰ ἠθελες νὰ σᾶς γράψῃ δι' αὐτὸ μίαν Ἐπιστολήν. Εἰμπορεῖς ἀποταθῇς εἰς κανὲν κατὰστημα, ἀπὸ αὐτὰ πού ἐμπορεύονται γραμματισμοῦ, καὶ νὰ ἐπὶ τῆς πληροφορίας καὶ τιμοκαταλόγους. Μὴ γράφῃς ὅμως ὥς ἀναφοράς, ἀλλὰ ὅσον ἀφορᾷ. Εἶνε ἓνα λάθος πού τὸ κάμουν πολλοί, — πολὺ ἀστεῖον λάθος.

Ναι, Ἐλλάς τοῦ Κωνσταντίνου, τὰ μυθιστορήματα τοῦ Ἰουλίου Βερν εἶνε ἀπὸ τὰ ὁρμηότερα καὶ διδακτικώτερα πού εἰμπορεῖ νὰ διαβάξῃ ἡ νεολαία. Εἰς παλαιούς μου τῶνους ἔχω δημοσιεύσῃ πολλὰ. Δυστυχῶς ὁ Ἰούλιος Βερν ἀπέθανε καὶ ἄλλα ἔργα του, ἀμετάφραστα εἰς τὴν ἑλληνικὴν, δὲν ὑπάρχουν.

Χάρις, ὅπως ἐδιώρθωσες τὰ «Κυπαρίσσεια» σου, εἶνε τώρα δημοσιεύσιμα. Ἐπίσης σοῦ ἐγκρίνω καὶ τὸ ἄλλο ποιῆμα. Μὴ νομίζῃς ὅμως, ὅτι εἶνε τέλεια. Δείχνουν ἀλῶς, ὅτι θὰ γράφῃς καλὰ, ἐάν ἐπιμεληθῇς πολὺ. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἔχεις, παρὰ κάποιον γοῦστο. Χρειάζεσαι πολὺς κόπος, διὰ νὰ φθάσῃς καλεῖς τὸ τέλειον. Αὐτὰ, ἐπειδὴ μοῦ ἐξήτησες τὴν γνώμην μου ἀσπύρη.

Θέμε Βανιότῃ, τὴν ἀξιοσημειωτὴ ἐπιστολή σου ἐδῶσε νὰ τὴν διαβάσῃ ὁ κ. Φαίδων, πού ἴσως κατὰ βγᾶλῃ ἀπ' αὐτὴ σχετικὸν μὲ τὸ ζήτημα. Ναι, θὰ πῶ εἰς ὅσους ἐνδιαφέρονται, ὅτι ὁ καθηγητὴς κ. Γ. Σωτηριάδης, εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, καθε Σάββατον, 7—8 μετὰ μεσημβρίαν, διδάσκει νεοελληνικὴν λογοτεχνίαν καὶ τώρα μάλιστα ἀναλύει τὰ θανάσιμα δημοτικὰ μᾶς τραγούδια. Ἡ εἰσὸς εἶνε ἐλευθέρη γιὰ ὅλους. Ὡστε, ὅποιος θέλει, εἰμπορεῖ νὰ παρακολουθήσῃ τὰ ὥρα αὐτὰ μαθήματα.

Ἐννοεῖται. Ἀμαρυλλίς, τώρα πού ἐπῆρες καὶ ψευδώνυμον, ἔχεις ὅλα τὰ προσόντα διὰ νὰποτελῇς μέλος τῆς μετᾶς μου οἰκογενείας. Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα μοῦ γράφεις καὶ περμένο καὶ τὰ περισσότερα πού μοῦ ὑπόσχεται. Καὶ πάντα εἰς τὸν ἐνίκον. Ὅλοι οἱ φίλοι μου μοῦ γράφουν ἔτσι, ὅπως εἰς τὴν μητέρα των. Ἐκαμῃς πολὺ καλὰ. Φοίβη, ἐάν τὰ πρῶτα ἀπορριφθῶν, δὲν σημαίνει τίποτε. Θὰ ἐγκριθῶν τὰ κατόπιν. Ὅλοι, καὶ αὐτοὶ πῶς διακρίνονται σήμερα, ἔτσι ἄρχισαν. Πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ φράσις σου, ὅτι προτιμᾷς νὰ σοῦ λείψῃ ἡ τροφή παρὰ ἡ «Διαπλάσις».

Ἐρῶς ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν

τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Μόζαρτ, Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη, Μελαχρινούλα καὶ Ματωμένο Ἡλιοβασιλεμα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰσθὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀναθεῖται ἀν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀναθεῖται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀναθεῖται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀναθεῖται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1.

Νέα ψευδώνυμα: Νοσταλγούσα, κ. Μυλωνᾶς, ἄ. Δεσβιακὴ Φύλαγξ, ἄ. (Ν. Ν.) Ἑθνικὸν Ὀνειρον. ἄ. (;;) Φάρος τῆς Μυτιλήνης, ἄ. (Ν. Δ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμῶν νὰνταλλάξουν: ὁ Ἑλλὴν Πρόσκοπος (0) μὲ Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, Ἀλβανοκτόνον Ἡπειρώτην, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Σημαῖαν τῆς Ἀκροπόλεως, — τὸ Ἑθνικὸν Ὀνειρον (0) μὲ Πεταχτὴν Νεραῖδούλαν, Τέλλον Ἀγρῶν, Ἀθηναϊκὸν Διάβολον, Ροδοδάφνην, Χρυσολαμπίδα, Χάωνα. — ὁ Νεαρός Εὐέλπης (0) μὲ Καστανὴν Γιαννιωτοπούλιν, Παιγνίσαντων τῶν Δολλαρίων, Τέλλον Ἀγρῶν. — ὁ Σπινθὸς τῆς Ἐλευθερίας (17) μὲ Δεκαπενταετὴ Πλοίαρχον, Αἰσθητὴ τῆς Πατρίδος. Μὴ μὲ Λησιμόνει, Ἡρωϊκὴν Σάμον, Κιρκασίαν, Χρυσολαμπίδα, Τσουχτῶν, Μαρανθέντα Ὑκινθον, Γαλανὴν Χιωτοπούλιν, Ἐλλάδα τοῦ Κωνσταντίνου, Ἀνθισμένην Βαμβακίαν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Μιὰ ἀποκάλυψις» τοῦ Μυλωνᾶ. — «Παζὴς Ἀχαλῆταις» τῆς Παιγνίσσης τῶν Δολλαρίων. — «Γλυκεῖα σκηνογραφία» τοῦ Πειρακτοῦ. — «Ἄνους πού πέταξαν» καὶ «Ὁ Πόθος» τοῦ Σκλαβομένου Ἑλλήνος. — «Ἡ Ἐπιμονὴ νικᾷ» τῆς Ἀμαρυλλίδος. — «Δάκρυ καὶ χαμόγελο» τοῦ Μόζαρτ. — «Τὸ πρῶτον χιόνι» τῆς Φοίβης. — Δάσφρα τῆς Χάριτος. — «Νεφέ» τοῦ Πανελληνίου Πόθου. — Ἀνοσιειτικὴν τραγῶδα τοῦ Καστρον Καλαμῶν. — «Ὁ γραμματισμὸς τῆς» καὶ «τὸ Τριαντάφυλλον» τοῦ Πόθου τῆς Ρόδου. — «21 Φεβρουαρίου» τῆς Ροδοδάφνης. — «Ἡμέρας ἐστῶντας» τῆς Φοίβης. — «Ἀλυσμένης» Ἐστῶν τοῦ Ἀλβανοκτόνου Ἡπειρώτου. — Τὸ πορτοκάλιν τῆς Ὑστερης Ἀναμνήτης. — Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἡ Ἐννοία τῆς Κρήτης» (ἀτελής). — «Τὸ πρῶτον ἐλευθέρον Πάσχα» (οἱ στίχοι ὅχι τόσο τεχνικοί· ἔπειτα, χωρὶς ψευδώνυμον, δὲν ἐπιτρέπεται). — «Τελευταῖοι λόγοι» (παιγνιστοί). — Ἰδέαι ἐπὶ τοῦ Παινευρωπαίου πολέμου (ἀκατάλληλον ἀπλούστερα ἵματα νὰ πέρνετε). — «Φιλία» (ἀτελής). — «Παθήσια» (ἀτελής). — Ἀστυνόμος κατὰ Ἀστυνόμου (πολὺ ἐκτενές).

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἐντικὸν

